

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

с-н Ц. Карапетов
22.м.94г.

СТАНОВИЩЕ

- НА: 1. Владимир Методиев Тодоровски
2. Елена Георгиева Тодоровска
3. Емил Методиев Тодоровски

По конст. дело № 2/1994 година

ОТНОСНО: искането на Върховния съд на Република България да се обяви за противоконституционен Закона за допълнение на Закона за допълнение на Гражданския процесуален кодекс (ДВ, бр. 61/1993 г.)

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

ЗА ДА СЕ ОТГОВОРИ ПРАВИЛНО НА ВЪПРОСА ОСНОВАТЕЛНО ЛИ Е ИСКАНЕТО НА ВС ДА СЕ ОБЯВИ ЗА ПРИТОВИКОНСТИТУЦИОНЕН ЗАКОНЪТ ЗА ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ДОПЪЛНЕНИЕ НА ГПК ОТ 16.07.1993 г. /ДВ, бр.61/1993 г./ ТРЯБВА ДА СЕ ИМАТ ПРЕДВИД ПРЕДХОЖДАЩИТЕ ГО ДВА ЗАКОНА, А ИМЕННО ЗАКОНЪТ ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ГПК ОТ 17.04.1990 г. /ДВ, бр.31 и ЗАКОНЪТ ЗА ДОПЪЛНЕНИЕ НА ГПК ОТ 2.08.1991 г. /ДВ, бр.62/. ТЕЗИ ДВА ЗАКОНА, ЗАЕДНО С АТАКУВАНИЯ ЗАКОН, СА В НЕРАЗРИВНА ВРЪЗКА, ЗАЩОТО ТЕ ВСИЧКИ СЕ ОТНАСЯТ ДО Т.Н. МНОГОСТЕПЕНЕН ПРЕГЛЕД.

Първо. Както е известно, този преглед важеше в нашия граждански процес до Закона от 17.04.1990 г. С този закон той бе занаяпред отменен, като контролът по реда на прегледа върху второинстанционните решения на ВС бе възложен на петчленен състав на ВС вместо както бе преди на ОСГК на ВС. Надзорните правомощия на ОСГК спрямо решения на състави на ВС и на Пленума на ВС спрямо решения на ОСГК бяха отменени. В тази връзка бе

ОТМЕНЕНА Т.3 НА ЧЛ. 58 ОТ ЗУС И БЕ ИЗМЕНЕН ЧЛ. 227 ГПК (ВЖ.ПО ВЪПРОСА Т.ЧИПЕВ, "НАДЗОРНОТО ПРОИЗВОДСТВО СПОРЕД ИЗМЕНЕНИЯТА НА ГПК ОТ 1990 Г.", СП. СЪВРЕМЕННО ПРЕВО, БР. 2 ОТ 1991 Г./.

КАКТО СЕ ИЗТЪКВА ОБАЧЕ В ТАЗИ СТАТИЯ, ПРЕДХОДНАТА РАЗПОРЕДБА КЪМ ЗАКОНА ОТ 17.04.1990 Г. НЕ ПРИЛОЖИ СПРЯМО ЗАВАРЕНИТЕ МОЛБИ И ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА ПРЕГЛЕД НОВИЯ РЕЖИМ СЪОБРАЗНО ПРАВИЛОТО ЗА НЕЗАБАВНОТО ДЕЙСТВИЕ НА НОВИЯ ПРОЦЕСУАЛЕН ЗАКОН. КАТО ДЪРЖЕШЕ СМЕТКА ЗА ДЪЛБОКАТА РАЗЛИКА МЕЖДУ ПРАВОТО ЗА ПРАВОСЪДИЕ, ЧАСТ ОТ КОЕТО Е И ПРАВОТО НА СТРАНАТА ЗА ЗАЩИТА ПО РЕДА НА ПРЕГЛЕДА, И ВЪТРЕШНОПРОЦЕСУАЛНИТЕ ПРАВОМОЩИЯ ПО ЕДИН ВЕЧЕ ВЪЗНИКНАЛ ПРОЦЕС, ЗАКОНЪТ ОТ 17.04.1990 Г. ОТРЕЧЕ НЕЗАБАВНОТО СИ ДЕЙСТВИЕ И ПОСТАНОВИ, ЧЕ СПРЯМО ЗАВАРЕНИТЕ МОЛБИ И ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА ПРЕГЛЕД СЕ ПРИЛАГА "РЕДА НА ТОЗИ ЗАКОН". РЕДЪТ НА ЗАКОНА ОТ 17.04.1990 Г. БЕ И Е, ЧЕ ЗАНАПРЕД РЕШЕНИЯТА НА СЪСТАВИ НА ВС, ПОДЛЕЖАТ НА ПРЕГЛЕД ПРЕД ПЕТЧЛЕНЕН СЪСТАВ НА ВЪРХОВНИЯ СЪД. ПО ТОЗИ НАЧИН СПРЯМО ЗАВАРЕНИТЕ НАДЗОРНИ РЕШЕНИЯ НА СЪСТАВА ВС БЕ ЗАЧЕТЕНО И ПО ТОЗИ НАЧИН ЗАПАЗЕНО ВЕЧЕ ПОРОДЕНОТО И УПРАЖНЕНО ДО ВЛИЗАНЕ В СИЛА НА ЗАКОНА ОТ 17.04.1990 Г. ПРАВО НА МНОГОСТЕПЕНЕН ПРЕГЛЕД ЗА ДА СЕ ИЗБЕГНАТ ИЗЕНАДИ И ПОСЯГАНЕ ВЪРХУ ВЕЧЕ ВЪЗНИКНАЛОТО И УПРАЖНЕНО ПРАВО ЗА ПРАВОСЪДИЕ. СЪВЪРШЕННО ПРАВИЛНО, ТО БЕ ПОДЧИНЕНО НА ЗАБРАНАТА ЗА ОБРАТНО ДЕЙСТВИЕ НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН ПОРАДИ ФУНКЦИОНАЛНАТА БЛИЗОСТ НА ПРАВОТО ЗА ПРАВОСЪДИЕ С МАТЕРИАЛНИТЕ СУБЕКТИВНИ ПРАВА.

ЗА СЪЖАЛЕНИЕ, ОБАЧЕ, ТОВА ПРАВИЛНО РАЗРЕШЕНИЕ СЕ ОКАЗА ОГРАНИЧЕНО САМО ДО НАДЗОРНИТЕ РЕШЕНИЯ НА СЪСТАВИ НА ВС, А НЕ И ЗА НАДЗОРНИТЕ РЕШЕНИЯ НА ОСГК ВЕЧЕ АТАКУВАНИ С МОЛБИ И ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА ПРЕГЛЕД ДО ВЛИЗАНЕ В СИЛА НА ЗАКОНА ОТ 17.04.1990 Г. ТОЗИ РЕЗУЛТАТ СЕ ПОЛУЧИ, ЗАЩОТО НАДЗОРНИЯТ ОРГАН, ВЪВЕДЕН СЪС ЗАКОНА ОТ 17.04.1990 Г., А ИМЕННО ПЕТЧЛЕНЕН СЪСТАВ НА ВС, ОЧЕВИДНО НЕ МОЖЕШЕ ДА ЗАСТАНЕ НАД ОСГК И ДА ПРОВЕРЯВА И ОТМЕНЯВА ПО РЕДА НА ПРЕГЛЕДА РЕШЕНИЯ НА ОСГК. КАКТО СЕ ИЗТЪКВА В ЦИТИРАНАТА СТАТИЯ /ВЖ.С.21/, НЕ Е ВЪЗМОЖНО "ЕДИН СЪДЕБЕН АКТ ДА СЕ АТАКУВА В НИЗХОДЯЩА ПОСОКА НА СЪДЕБНАТА ИЕРАРХИЯ". ПОРАДИ ТАЗИ НЕВЪЗМОЖНОСТ ПЪТЯТ ЗА ЗАЩИТА СРЕЩУ НАДЗОРНИ РЕШЕНИЯ НА ОСГК СЕ ОКАЗА ПРЕГРАДЕН, А ВЕЧЕ ВЪЗНИКНАЛОТО И УПРАЖНЯВАНО ПРАВО ЗА ЗАЩИТА И ПРАВОСЪДИЕ СРЕЩУ НЕПРАВИЛНИ РЕШЕНИЯ НА ОСГК БЕ ПОГАСЕНО В ПЪЛНО ПРОТИВОРЕЧИЕ С ЗАЧИТАНЕТО НА ПРАВОТО НА ЗАЩИТА И ПРАВОСЪДИЕ СРЕЩУ НЕПРАВИЛНИ НАДЗОРНИ РЕШЕНИЯ, ПОСТАНОВЕНИ ОТ СЪСТАВИ НА ВС.

3.

По този начин бе нарушен принципа за равенство на гражданите пред закона и се стигна до вътрешно противоречие в предходния режим, ~~въведен~~ със Закона от 17.04.1990 г.: за едни от надзорните решения на ВС многостепенният преглед бе запазен, а спрямо други - радикално пресечен.

Второ. Този абсолютно неприемлив резултат обяснява Закона от 2.08.1991 г. /ДВ, бр.62/. Основното предназначение на този закон е да възстанови правото на правосъдие срещу неправилни решения на ОСГК, а с това и равенството на гражданите, засегнати от такива решения, спрямо гражданите, засегнати от неправилни надзорни решения на състави на ВС. Затова този закон постанови, че предложенията за преглед, направени до 21 април 1990 г. /дата на влизане в сила на Закона от 17.04.1990 г./ срещу решения на ОСГК, се разглеждат от Пленума на ВС, защото не могат да бъдат разгледани от новия надзорен орган, въведен с Закона от 17.04.1990 г., а именно петчленен състав на ВС.

Достатъчно е да се има предвид тази безсъмнена цел на Закона от 2.08.1991 г. за да стане отведнъж ясно, че този закон се отнася за всички направени до 21 април 1990 г. предложения за преглед срещу решения на ОСГК, независимо от това, дали те са били разгледани от Пленума на ВС до влизане в сила на Закона от 2.08.1991 г. или не са били разгледани от него. Това е така, защото обратното разрешение би поставило гражданите, засегнати от неправилни решения на ОСГК, в неравноправно положение и то в зависимост от една чиста случайност, а именно, дали направеното предложение е било разгледано преди Закона от 2.08.1991 г., възстановяващ надзорните правомощия на Пленума на ВС по заварени от Закона от 17.04.1990 г. предложения за преглед или те са били разгледани след влизане в сила на Закона от 2.08.1991 г. Ако те са били разгледани преди Закона от 2.08.1991 г. те ще бъдат отхвърлени по простото съображение, че след Закона от 17 април 1990 година няма стоящ над ОСГК надзорен орган (в същия смисъл цитираната статия, с. 21, както и определението на Върховния съд № 1 от 25.01.1994 г., атакуващо Закона от 16 март 1993 г. а ако са били разгледани след влизане в сила на Закона от 2.08.1991 година те ще бъдат приети за разглеждане по същество, защото този закон посочи като такъв орган на Върховния съд и по този начин

ГО ЗАДЪЛЖИ И ОВЛАСТИ ДА РАЗГЛЕЖДА НАПРАВЕНИТЕ ДО 21 АПРИЛ 1990 Г. ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА ПРЕГЛЕД СРЕЩУ РЕШЕНИЯ НА ОСГК.

ПОНЕЖЕ ТАКЪВ ЕДИН СЛУЧАЕН, ВЪТРЕШНОПРОТИВОРЕЧИВ И НЕСПРАВЛИВ РЕЗУЛТАТ Е ОЧЕВИДНО АБСОЛЮТНО НЕПРИЕМЛИВ, НЕ МОЖЕ ДА ИМА НИКАКВО СЪМЕНИЕ, ЧЕ ПО СИЛАТА НА ЗАКОНА ОТ 2.08.1991 Г. ПЛЕНУМЪТ Е ДЛЪЖЕН ДА РАЗГЛЕДА ПО СЪЩЕСТВО, АКО БЪДЕ СЕЗИРАН, И ТАКИВА ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА ПРЕГЛЕД, КОИТО ТОЙ Е ОТХВЪРЛИЛ ПРЕДИ ТОЗИ ЗАКОН, РЪКОВОДЕЙКИ СЕ ПРАВИЛНО ОТ ЗАКОНА ОТ 17.04.1990 Г., КОЙТО ОТМЕНИ НАДЗОРНИТЕ ПРАВОМОЩИЯ НА ПЛЕНУМА, ПРОИЗТИЧАЩИ ОТ Т.3 НА ЧЛ. 58, ЗУС, БЕЗ С ПРИХОДНИТЕ СИ РАЗПОРЕДБИ ДА ЗАПАЗИ ТЕЗИ ПРАВОМОЩИЯ ОТНОСНО ПРЕДЛОЖЕНИЯТА ЗА ПРЕГЛЕД, КОИТО СА БИЛИ НАПРАВЕНИ ДО ВЛИЗАНЕ В СИЛА НА ТОЗИ ЗАКОН.

ПЛЕНУМЪТ Е БИЛ ДЛЪЖЕН ДА РАЗГЛЕДА ПО СЪЩЕСТВО ТЕЗИ ОТХВЪРЛЕНИ ПРЕДЛОЖЕНИЯ И ПО СЛЕДНИТЕ ДОПЪЛНИТЕЛНИ СЪОБРАЖЕНИЯ, А ИМЕННО:

А/ ТОЙ НЕ Е БИЛ ОБВЪРЗАН ОТ ОПРЕДЕЛЕНИЕТО СИ ПРЕКРАТЯВАЩО ДЕЛОТО, ЗАЩОТО ТОВА ОПРЕДЕЛЕНИЕ Е ПОСТАНОВЕНО НЕ ПОРАДИ ПОРОЦИ НА ПРЕДЛОЖЕНИЕТО ЗА ПРЕГЛЕД, А ПРОСТО ПОНЕЖЕ ПО ВРЕМЕ НА ПОСТАНОВЯВАНЕ НА ТОВА ОПРЕДЕЛЕНИЕ ТОЙ ПО СИЛАТА НА ЗАКОНА ОТ 17.04.1990 Г. ВЕЧЕ НЕ Е РАЗПОЛАГАЛ С НАДЗОРНИ ПРАВОМОЩИЯ, ТАКА ЧЕ НЕ Е БИЛ НАЛИЦЕ ОРГАН, КОЙТО ДА РАЗГЛЕДА ПО СЪЩЕСТВО ПРЕДЛОЖЕНИЕТО ЗА ПРЕГЛЕД. ТОВА ПРИЗНАВА САМ ВС В ОПРЕДЕЛЕНИЕТО СИ № 1 ОТ 25.01.1990 Г. /ВИЖ. С 3./.

Б/ ТОЙ НЕ Е БИЛ ОБВЪРЗАН ОТ ОПРЕДЕЛЕНИЕТО СИ ЗА ПРЕКРАТЯВАНЕ НА ДЕЛОТО, ЗАЩОТО СЛЕД НЕГОВОТО ПОСТАНОВЛЕНИЕ, ПО СИЛАТА НА ЗАКОНА ОТ 2.08.1991 Г., Е НАСТЪПИЛА РАДИКАЛНА ПРОМЯНА НА ПОЛОЖЕНИЕТО, ОБОСНОВАВАЩО ПРЕКРАТЯВАНЕТО НА НАДЗОРНОТО ПРОИЗВОДСТВО, А ИМЕННО С ЗАКОНА ОТ 2.08.1991 Г. ЛИПСВАЩИТЕ ПО ВРЕМЕ НА ТОВА ОПРЕДЕЛЕНИЕ НАДЗОРНИ ПРАВОМОЩИЯ НА ВС СА БИЛИ ВЪЗСТАНОВЕНИ, ТАКА ЧЕ ВС НЕ БИ ПРЕРЕШИЛ ВЕЧЕ РЕШЕНИЯ ОТ НЕГО ВЪПРОС, КАТО ПРИЕМЕ ПРЕДЛОЖЕНИЕТО ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ ПО СЪЩЕСТВО: ПО ВРЕМЕ НА ПОВТОРНОТО ПРЕДЛОЖЕНИЕ ЗА ПРЕГЛЕД ТОЙ Е БИЛ ВЕЧЕ ОВЛАСТЕН И ЗАДЪЛЖЕН ДА ГО РАЗГЛЕДА ПО СЪЩЕСТВО. ПОСТЪПИ ЛИ ПО ОБРАТНИЯ НАЧИН, А ИМЕННО ДА ОТКАЖЕ ДА РАЗГЛЕДА ПО СЪЩЕСТВО ПРЕДЛОЖЕНИЕ ЗА ПРЕГЛЕД, КОЕТО Е ОВЛАСТЕН И ДЛЪЖЕН ДА РАЗГЛЕДА, ЗАЩОТО Е СТАНАЛ КОМПЕТЕНТЕН ПО СИЛАТА НА ЗАКОНА ОТ 2.08.1991 Г., ВС БИ ДОПУСНАЛ ФЛАГРАНТЕН ОТКАЗ НА ПРАВОСЪДИЕ, КАКЪВТО Е НЕГОВОТО ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 2 ОТ 14.01.1992 Г. ПО ГР.Д. № 2/1990 Г.

ТРЕТО. На фона на изтъкнатия смисъл на Закона от 2.08.1991 г., а именно че той важи за ВСИЧКИ направени до 21 април 1990 г. предложения за преглед срещу решения на ОСГК, независимо от това, дали ПРЕДИ този закон те са били отхвърлени поради липса на надзорни правомощия на Пленума или не, веднага може да се разбере смисъла на Закона от 16.07.1993 г., атакуван от ВС.

Този закон ПОВТАРЯ Закона от 2.08.1991 г. Той ни казва същото, което Законът от 2.08.1991 г. ни казва, а именно, че подлелат на преглед по реда на надзора от Пленума на ВС и тези предложения за преглед срещу решения на ОСГК, направени до 21 април 1990 г., които са били оставени без разглеждане от Пленума и образуваните въз основа на тях дела са били прекратени от него въз основа отмяната на т.3 на чл. 58 ЗУС.

Като казва това, Законът от 16.07.1993 г. ПРЕУТВЪРЖДАВА това, което Законът от 2.08.1991 г. цели да постигне: а/ ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА НАДЗОРНИТЕ правомощия на Пленума на ВС относно предложения за преглед, направени до 21 април 1990 г., срещу решения на ОСГК и б/ ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА РАВЕНСТВОТО МЕЖДУ ГРАЖДАНИТЕ, ЗАСЕГНАТИ ОТ НЕПРАВИЛНИ НАДЗОРНИ РЕШЕНИЯ НА СЪСТАВИ НА ВС И ГРАЖДАНИТЕ, ЗАСЕГНАТИ ОТ НЕПРАВИЛНИ НАДЗОРНИ РЕШЕНИЯ НА ОСГК НА ВС.

Това преутвърждаване стана необходимо, защото Пленумът на ВС в противоречие с изтъкнатия по-горе смисъл на Закона от 2.08.1991 г. прие с определение № 2 от 14.01.1992 г. че този закон не се отнася до тези предложения за преглед, които преди неговото влизане в сила са били оставени без разглеждане от Пленума на ВС. По този начин целта преследвана със Закона от 2.08.1991 година, а именно равно третиране на всички граждани засегнати от неправилни надзорни решения и защита на тяхното право на правосъдие бе осуетена.

ЧЕТВЪРТО. Имаме ли предвид казаното става отведнъж ясно, че Законът от 16.07.1993 г. НЕ Е противоконституционен. Верно е точно обратното. Той е така съобразен с Конституцията, както е съобразен с нея Законът от 2.08.1991 г., защото и двата закона БРАНЯТ В СЪЩНОСТ ДВА ПРИНЦИПА, ПРОГЛАСЕНИ ОТ КОНСТИТУЦИЯТА, А ИМЕННО РАВЕНСТВОТО НА ГРАЖДАНИТЕ ПРЕД ЗАКОНА /чл. 6, ал.2/ и ПРАВОТО ИМ НА ПРАВОСЪДИЕ /чл.117, ал.1/. ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННО Е СТАНОВИЩЕТО НА ВС, защото неговото възприемане - по изложените

ПО-ГОРЕ СЪОБРАЖЕНИЯ - ЩЕ ДОВЕДЕ ДО НЕРАВЕНСТВО НА ГРАЖДАНИТЕ ПРЕД ЗАКОНА И ДО ОТРИЧАНЕ НА ПРАВОТО НА ПРАВОСЪДИЕ.

ТО ЩЕ ДОВЕДЕ ДО НЕРАВЕНСТВО НА ГРАЖДАНИТЕ ПРЕД ЗАКОНА, ЗАЩОТО ЩЕ ОТРЕЧЕ НА ЕДНА КАТЕГОРИЯ ОТ ТЯХ, А ИМЕННО ТЕЗИ, КОИТО СА ЗАСЕГНАТИ ОТ НЕПРАВИЛНИ РЕШЕНИЯ НА ОСГК, ПРАВОТО НА ПРЕГЛЕД ПО РЕДА НА НАДЗОРА В СРАВНЕНИЕ С ГРАЖДАНИТЕ, ЗАСЕГНАТИ ОТ НЕПРАВИЛНИ НАДЗОРНИ РЕШЕНИЯ НА СЪСТАВИ НА ВС. ТО ЩЕ ДОВЕДЕ ДО ОТКАЗ НА ПРАВОСЪДИЕ, ЗАЩОТО В ПРИТОВОРЕЧИЕ С ЗАКОНА ОТ 2.08.1991 Г. ЩЕ ОТРЕЧЕ НА ГРАЖДАНИТЕ ПРАВОТО НА ПРЕГЛЕД ПО РЕДА НА НАДЗОРА СРЕЩУ РЕШЕНИЯ НА ОСГК, СТИГА ПОРАДИ ГРЕШКА НА ВС ДА СЕ Е СТИГНАЛО ДО ОСТАВЯНЕ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ НА ИНАЧЕ НАПЪЛНО ДОПУСТИМИ ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА ПРЕГЛЕД, НАПРАВЕНИ В ТЯХНА ПОЛЗА.

ПЕТО. СПОРЕД ВС, ЗАКОНЪТ ОТ 16.07.1993 Г. БИЛ ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОНЕН, ЗАЩОТО СЕ ОТНАСЯЛ ДО ДВА СЛУЧАЯ И РЕШАВАЛ КОНКРЕТЕН КАЗУС. ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ СА НЕПРИЕМЛИВИ. ЗАКОНЪТ Е ФОРМУЛИРАН АБСТРАКТНО. ДО КОЛКО СЛУЧАИ НА ПРАКТИКА ТОЙ ЩЕ СЕ ПРИЛОЖИ, Е БЕЗ ВСЯКО ЗНАЧЕНИЕ ЗА ТОВА, ДАЛИ ТОЙ ПРОТИВОРЕЧИ ИЛИ НЕ НА КОНСТИТУЦИЯТА. ПРИ ТЕЗАТА НА ВС ЩЕ ПРОТИВОРЕЧИ НА КОНСТИТУЦИЯТА ВСЕКИ ИНДИВИДУАЛЕН ЗАКОН, А ТАКИВА ЗАКОНИ НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ ОЧЕВИДНО МОЖЕ ДА ИЗДАВА.

НЯМА И НИКАКВА НАМЕСА В НЕЗАВИСИМОСТТА НА ПРАВОСЪДИЕТО И ПО ТОЗИ НАЧИН НАРУШАВАНЕ НА ПРИНЦИПА НА КОНСТИТУЦИЯТА ЗА РАЗДЕЛЕНИЕ НА ВЛАСТИТЕ /ЧЛ. 8/. ПОДОБНО НА ЗАКОНА ОТ 2.08.1991 Г. И ЗАКОНЪТ ОТ 16.07.1993 Г. НЕ ЗАПОВЯДВА НА ВС, ДАЛИ ДА УВАЖИ ИЛИ ОТХВЪРЛИ ПО СЪЩЕСТВО ПРЕДЛОЖЕНИЕТО ЗА ПРЕГЛЕД, С КОЕТО Е СЕЗИРАН. ТОЗИ ЗАКОН - ПОДОБНО НА ВСЕКИ ДРУГ ЗАКОН - ЗАПОВЯДВА НА ВС ДА РЕШИ ДЕЛОТО СЪОБРАЗНО ЗАКОНА, А ИМЕННО СЪОБРАЗНО ЗАКОНА ОТ 2.08.1991 Г. ОВЛАСТЯВАЩ И ЗАДЪЛЖАВАЩ ВС ДА РАЗГЛЕДА ПО СЪЩЕСТВО ИНАЧЕ ДОПУСТИМИ ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА ПРЕГЛЕД НА РЕШЕНИЯ НА ОСГК, ЩОМ КАТО ПРЕДЛОЖЕНИЕТО Е НАПРАВЕНО ДО 21.04.1990 Г., Т.Е., ДО ВЛИЗАНЕ В СИЛА НА ОТМЯНАТА НА МНОГОСТЕПЕННИЯ ПРЕГЛЕД. А ЗАДЪЛЖЕНИЕТО НА СЪДИЛИЩАТА, А СЛЕДОВАТЕЛНО И НА ВЪРХОВНИЯ СЪД, ДА ПРИЛАГАТ ЗАКОНА СЪОБРАЗНО ВЛОЖЕНИЯ В НЕГО СМИСЪЛ ОТ ЗАКОНОДАТЕЛНАТА ВЛАСТ Е ИЗРИЧНО ПРОГЛАСЕНО ОТ КОНСТИТУЦИЯТА /ЧЛ. 117, АЛ.2/.

ТУК Е МЯСТОТО ДА СЕ ИЗТЪКНЕ, ЧЕ НЕЗАВИСИМОСТТА НА СЪДИЛИЩАТА СЪВСЕМ НЕ ОЗНАЧАВА ТЯХНА БЕЗКОНТРОЛНА СВОБОДА ДА ПРИЛАГАТ ЗАКОНА КАКТО ТЕ НАМИРАТ ЗА ДОБРЕ. ПОДОБНА СВОБОДА НА ВС БИ БИЛА РАВНОЗНАЧНА НА ТОВА ДА СЕ ПОСТАВИ ВС НАД ЗАКОНА, Т.Е., ДА СЕ

7.

ОТКРИЕ ВЪЗМОЖНОСТ СЪДЕБНАТА ВЛАСТ ДА НАВЛЕЗЕ В ПРЕРОГАТИВИТЕ НА ЗАКОНОДАТЕЛНАТА ВЛАСТ КАТО ЧРЕЗ НЕПРАВИЛНО ТЪЛКУВАНЕ НА ЗАКОНА ОСУЕТИ ПРЕСЛЕДВАНАТА ОТ НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ ЗАКОНОДАТЕЛНА ПОЛИТИКА. ТАКАВА ВЪЗМОЖНОСТ БИ БИЛА РАВНОЗНАЧНА НА ОТРЕЧЕНА И НЕСЪВМЕСТИМА С КОНСТИТУЦИЯТА (ЧЛ. 8) ЗАКОНОДАТЕЛНА ВЛАСТ НА ВС. ОНАГЛЕДНО С ОГЛЕД НА ЗАКОНИТЕ ОТ 2.08.1991 Г. И 16.07.1993 Г. ТОВА БИ БИЛО РАВНОЗНАЧНО НА ОТМЯНА НА ДВАТА ЗАКОНА ЧРЕЗ ОСВОБОЖДАВАНЕ НА ВС ОТ ЗАДЪЛЖЕНИЕТО ДА РАЗГЛЕДА ПО СЪЩЕСТВО ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА ПРЕГЛЕД, ДО КОИТО ДВАТА ЗАКОНА СЕ ОТНАСЯТ. ТОВА Е АБСОЛЮТНО НЕДОПУСТИМО.

МЕСТО. ПОНЕЖЕ НАШАТА КОНСТИТУЦИЯ НЕ ПРЕДВИЖДА КОНТРОЛ НА КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД ВЪРХУ ТЪЛКУВАНЕТО НА ЗАКОНА ОТ СТРАНА НА ВС, ЧРЕЗ КОЕТО ДА СЕ ПРЕОДОЛЕЕ ОБЕЗСИЛВАНЕ НА ЗАКОН ЧРЕЗ ПОГРЕШНОТО МУ ТЪЛКУВАНЕ ОТ ВС, ЕДИНСТВЕНОТО СРЕДСТВО ЗА ДА СЕ ЗАЩИТИ ГОСПОДСТВОТО НА ЗАКОНА СПРЯМО ВСИЧКИ ДЪРЖАВНИ ОРГАНИ, ВКЛ. СПРЯМО ВС, Е АВТОРИТЕТНОТО ТЪЛКУВАНЕ НА ЗАКОНА ОТ СТРАНА НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ, КОЕТО Е НЕГОВ АВТОР.

ПО СЪЩЕСТВО, ЗАКОНЪТ ОТ 16.07.1993 Г. Е ЕДИН ТЪЛКУВАТЕЛЕН ЗАКОН. ТОЙ КАЗВА, КАК ТРЯБВА ДА СЕ РАЗБИРА ЗАКОНА ОТ 2.08.91 Г. А ИМЕННО, ЧЕ ТОЙ ВАЖИ И ЗА ТЕЗИ ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА ПРЕГЛЕД СРЕЩУ РЕШЕНИЯ НА ОСГК, КОИТО ВЪЗ ОСНОВА НА ЗАКОНА ОТ 17.04.1990 Г. СА БИЛИ ОСТАВЕНИ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ ОТ ВС ПРЕДИ ДА ВЛЕЗЕ В СИЛА ЗАКОНЪТ ОТ 2.08.1991 Г.

НЕ МОЖЕ В НИКАКЪВ СЛУЧАЙ ДА СЕ ПРИЕМЕ, ЧЕ АВТОРИТЕТНОТО ТЪЛКУВАНЕ НА ЗАКОНА ОТ СТРАНА НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ Е САМО ПО СЕБЕ СИ, Т.Е., ИМЕННО КАТО ТАКОВА ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННО. ОБЩОПРИЕТО Е, ЧЕ ВСЕКИ НОРМОТВОРЧЕСКИ ОРГАН ИМА ПРАВО НА АВТОРИТЕТНО ТЪЛКУВАНЕ ЗА ДА МОЖЕ ЧРЕЗ НЕГО ДА ЗАЩИТИ И НАЛОЖИ ТАКОВА ТЪЛКУВАНЕ И ПРИЛАГАНЕ НА НОРМАТИВНИЯ АКТ, КОЕТО ОТГОВАРЯ НА ДЕЙСТВИТЕЛНАТА ВОЛЯ НА НОРМОТВОРЧЕСКИ ОРГАН. С ТАКОВА ПРАВОМОЩИЕ СЕ ПОЛЗУВА – И ТОВА Е ОЧЕВИДНО И НИКОГА ДОСЕГА НЕ Е БИЛО ОСПОРВАНО – И НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ (СЪГЛ. ЧЛ. 50-51 ЗАКОНА ЗА НОРМАТИВНИТЕ АКТОВЕ). ИЗВЕСТНО Е, ЧЕ АВТОРИТЕТНОТО ТЪЛКУВАНЕ Е ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ЗА ПРАВОПРИЛАГАЩИТЕ ОРГАНИ. ЗАТОВА ТО СЕ НАРИЧА ОЩЕ И ЗАДЪЛЖИТЕЛНО /ЧЛ. 51, ЗАКОНА ЗА НОРМАТИВНИТЕ АКТОВЕ/. ТО ИМА ОБРАТНА СИЛА – ОТ ДЕНЯ, КОГАТО Е ВЛЯЗЪЛ В СИЛА, АКТЪТ КОЙТО СЕ ТЪЛКУВА, ОСВЕН АКО ПО СЪОБРАЖЕНИЯ ЗА ПРАВНА СИГУРНОСТ ОРГАНЪТ, КОЙТО ДАВА АВТОРИТЕТНОТО ТЪЛКУВАНЕ, ПОСТАНОВИ НЕЩО ДРУГО /АРГ. ЧЛ. 50, АЛ. 2, 3. ЗА НОРМАТИВНИТЕ АКТОВЕ/. ТОВА СА ПРИНЦИПНИ ПОЛОЖЕНИЯ, КОИТО ВАЖАТ И БЕЗ ЗАКОНА ЗА

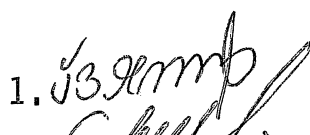
8.

НОРМАТИВНИТЕ АКТОВЕ, ЗАЩОТО ПРОИЗТИЧАТ ОТ ВЛАСТТА НА НОРМОТВОР-
ЧЕСКИЯ ОРГАН ДА НОРМОПОЛАГА И ОТ ЕСТЕСТВОТО НА АВТОРИТЕТНОТО
/ЗАДЪЛЖИТЕЛНО/ ТЪЛКУВАНЕ.

ИМАТ ЛИ СЕ ПРЕДВИД ИЗЛОЖЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ, СТАВА ЯСНО,
ЧЕ ДА СЕ УВАЖИ ИСКАНЕТО НА ВС ЗА ОБЯВЯВАНЕ ЗА ПРОТИВОКОНСТИТУЦИО-
НЕН ЗАКОНА ОТ 16.07.1993 Г. БИ БИЛО РАВНОЗНАЧНО ДА СЕ ОБЯВИ АВТО-
РИТЕТНОТО ТЪЛКУВАНЕ НА ЗАКОН ОТ НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ ЗА НЕДОПУСТИ-
МО, ЗАЩОТО Е ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННО, ТЪЙ КАТО ЩЕ НАЛОЖИ ПРЕРЕШАВАНЕ
НА РЕШЕН ОТ СЪДИЛИЩАТА ВЪПРОС, А ТОВА ПРЕДСТАВЛЯВАЛО НАМЕСА НА
ЗАКОНОДАТЕЛНАТА ВЛАСТ В ДЕЙНОСТТА НА СЪДЕБНАТА ВЛАСТ. ПОДОБЕН
ОРГУМЕНТ БИ БИЛ ОСНОВАТЕЛЕН, АКО БИ БИЛО ВЕРНО, ЧЕ САМО ПРАВОПРИ-
ЛАГАЩИТЕ ОРГАНИ ИМАТ ПРАВО ПО СИЛАТА НА КОНСТИТУЦИЯТА ДА ТЪЛКУ-
ВАТ ЗАКОНИТЕ И ДРУГИТЕ НОРМАТИВНИ АКТОВЕ. КОНСТИТУЦИЯТА ОБАЧЕ
НИКЪДЕ НЕ Е ПОСТАНОВИЛА ПОДОБНО МОНОПОЛНО ПРАВОМОЩИЕ. МОНОПОЛНО
Е ПРАВОМОЩИЕТО НА СЪДИЛИЩАТА ДА РЕШАВАТ ПРАВНИ СПОРОВЕ, Т.Е. КОН-
КРЕТНИ ДЕЛА. ЩО СЕ КАСАЕ ДО ТЪЛКУВАНЕ НА НОРМАТИВНИТЕ АКТОВЕ,
НАРЕД С ПРАВОМОЩИЕТО НА СЪДИЛИЩАТА ДА ГИ ТЪЛКУВАТ СТОИ ПРАВОМОЩИЕ-
ТО НА НОРМОПОЛАГАЩИТЕ ОРГАНИ ДА ТЪЛКУВАТ АВТОРИТЕТНО /ОБЩО И АБ-
СТРАКТНО/ СВОИТЕ НОРМАТИВНИ АКТОВЕ. ТОВА ТЪЛКУВАНЕ СЪДИЛИЩАТА ЩЕ
ВЗЕМАТ ПРЕДВИД ПО ПОВОД НА КОНКРЕТНИ ДЕЛА, ОСНОВАНИ НА АВТОРИТЕТ-
НОТО ТЪЛКУВАНЕ. НАЙ-ПОСЛЕ, ДАДЕНОТО ОТ НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ АВТОРИ-
ТЕТНО ТЪЛКУВАНЕ ИМА СИЛАТА НА ЗАКОН, А НА ЗАКОНИТЕ СЪДИЛИЩАТА,
ВКЛ. ВС, ДЪЛЖАТ ПОДЧИНЕНИЕ /ЧЛ. 117, АЛ. 2 ОТ КОНСТИТУЦИЯТА/. ТОВА
ПОДЧИНЕНИЕ ПРОИЗТИЧА ОТ КОНСТИТУЦИЯТА, ТАКА ЧЕ НЕ МОЖЕ ДА Й ПРОТИ-
ВОРЕЧИ.

ВЪЗ ОСНОВА НА ИЗЛОЖЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ МОЛИМ ДА БЪДЕ ОСТА-
ВЕНО БЕЗ ПОСЛЕДСТВИЕ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНО ИСКАНЕТО НА ВС ДА СЕ ОБЯ-
ВИ ЗАКОНЪТ ОТ 16.07.1993 Г. /ДВ, БР. 61/ ЗА ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОНЕН.

С УВАЖЕНИЕ:

1. 
2. 
3. 